

хвърляли единъ върху другъ. Съ драпирана горната широчина върху ханша, тѣлото вземало формата на кокоши кракъ. Не малко идея за тази драперия върху ханша дали и широкитѣ ка-дифени шалвари на холандскитѣ селяни, чиито носии въ пейза-житѣ съ вѣтрени воденици били много любими на парижанитѣ.

Предния отворъ на тази пола се наложилъ и отъ току-що донесения отъ Аржентина новъ танцъ танго, което изисквало из-вивка на крака встрани. Ако не бѣше тангото, може би, за угода на модата, дълго биха понасяли неудобството на вързанитѣ крака. Ета защо тази рокля въ Германия, кждето не обичатъ френскитѣ наименования, се нарече **рокля танго**.

На тази рокля понѣкога спускали да се влачи по земята от-задъ или встрани трижгълно или четвъртито парче вмѣсто шлейфъ.

Фиг. 141.

Класически та-йоръ 1912 г.

Фиг. 142.

Официално мж-жко облѣкло отъ началото на XX в.

Фиг. 143.

Вечерно женско и мжжко облѣкло отъ 1912 г.

Коланътъ билъ високъ и драпиранъ. Отпредъ на отвора слагали копчета или пискюлъ. Пеперуди отъ тюль малинъ, изпънатъ на тънъкъ телъ, били любима гарнитура на корсажа. Той изгубилъ високата яка, която изпъната на прозрачни целулозни подпорки правѣла рани задъ ушитѣ и по типа на кимоното се правѣлъ съ малко остро деколте. Кжсия ржавъ на японската блуза вече позволявалъ да се открие ржавата до лакета. Това довело дъл-